

Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Новом Саду, састављено од председника Већа Петра Јеличића и чланова Татјане Хемон и Слободана Јарића, уз присуство записничара Марине Тулаћ, решавајући по Приговору запосленог Трбовић Младена, полицијског службеника ПИ Југ Полицијске управе у Панчеву, који је поднет преко заступника Жебељан Драгана, председника Синдиката полиције Слога из Београда, против Решења дисциплинског старешине ПУ у Панчеву, бр. 116-2176/16, од 02.09.2016. године, на основу чл. 210. ст. 6. Закона о полицији ("Службени гласник Р Србије", бр. 6/16) и чл. 9. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Службени гласник Р Србије", бр. 8/06), на седници одржаној 05.10.2016. године, доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован Приговор запосленог Трбовић Младена, полицијског службеника у ПИ Југ ПУ у Панчеву, поднет преко заступника председника Синдиката полиције Слога из Београда и потврђује се Решење дисциплинског старешине ПУ у Панчеву, бр. 116-2176/16 од 02.09.2016. године.

Образложење

Решењем дисциплинског старешине ПУ у Панчеву, бр. 116-2176/16 од 02.09.2016. године, запослени полицијски службеник Трбовић Младен, полицајац у ПИ Југ ПУ у Панчеву, оглашен је одговорним за тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 18. Закона о полицији и изречена му је дисциплинска мера – престанак радног односа. Против наведеног Решења, запослени Трбовић Младен је, преко заступника Жебељан Драгана, председника Синдиката полиције Слога из Београда, уложио благовремен и дозвољен Приговор. У Приговору је наведено да се он подноси из свих законских разлога, да при изрицању дисциплинске мере нису узете у обзир одредбе члана 216. Закона о полицији, да запослени није ангажовао адвоката, ни Синдикат, рачунајући да није учинио никакво кажњиво дело, да није дисциплински кажњаван, нити је против њега вођен дисциплински поступак, да је награђен од стране Министра, да му је више пута увећаван коефицијент плате због добрих резултата рада, да за десет година рада никада није био на боловању, а да то није узето у обзир као олакшавајућа околност при одмеравању казне. Изнето је и да запосленом нису биле познате радње у вези са дисциплинским поступком, да је дисциплински старешина имао непријатељски став према њему и био пристрасан, да му уз Закључак о покретању дисциплинског поступка није доставио комплетне списе предмета, да је запослени на рочишту затражио да разгледа списе предмета и фотокопије, а то му није омогућено, да је тражио копију Записника са дисциплинске расправе са копијом своје изјаве, која му није дата, сем копије његове изјаве од 31.08.2016. године, коју је добио 08.09.2016. године, чиме су повређени чл. 70. ст. 3. Закона о општем управном поступку и чл. 213. Закона о полицији, и ускраћена су му уставна права на правично суђење, на обавештеност и на рад. Наведено је да је дисциплински старешина надмено и безморално поставио себе изнад професионализма и закона, да се уживео у улогу "судије егзекутора", који ће у року од пар дана и после једног заседања одлучити о нечијој животној судбини и о судбини једне породице, да је без образложења заузео став да је запослени повреду извршио са умишљајем и да се некоректно понашао у дисциплинском поступку, да није извео ни један доказ у вези са чињеницама које је запослени навео о томе где се налазио спорних дана приликом раздужења службене опреме у Одељењу за опсервације и документовање у седишту УКУП у Београду, да се запослени без прописаних правила о примопредаји дужности и раздужењу, нашао у ситуацији да у оба случаја евентуално буде дисциплински гоњен уколико не раздужи опрему, да дисциплински старешина не зна шта полицијски службеници тог Одељења дуже од опреме за тајни надзор, као и да није разјаснио како је раздужење завршено. У Приговору је наведено и да је запослени на ново радно место распоређен ретроактивно са 15.06.2016. године, Решењем од 22.06.2016. године, које му је уручено 21.07.2016. године, а још није коначно, да у њему није наведено место рада, него само Одељење полиције ПУ у Панчево, због чега се могао јавити само начелнику тог Одељења, радним даном, а не викендом. Приговара се дисциплинском старешини да је морао уважити примедбе запосленог да је његово име и презиме накнадно уписано оловком у распореду рада, односно да оно није било електронски заведено, као и да није уочио неисправност Решења о распоређивању. Наведено је и да је било потребно саслушати командира ПИ Југ, утврдити да ли су командир и Одељење полиције ПУ у Панчеву били обавештени о овом распоређивању, као и о томе да ли је запослени службено обавештен да треба да се јави у ПИ Југ, а посебно се истиче да је запосленом изречена најтежа дисциплинска мера.

Разматрајући Приговор, оспорено Решење и списе предмета, Веће је утврдило да је Приговор неоснован, а оспорено Решење правилно и на закону засновано. Увидом у списе предмета, Веће је утврдило да је поступак који је претходно доношењу Решења правилно и законито спроведен, да је правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на темељан начин спроведен доказни поступак, изведен је правилан закључак у погледу одговорности запосленог, а на основу свих доказаних чињеница правилно је примењен материјални пропис у конкретном случају, односно да је дисциплински поступак у целости спроведен на законит начин.

Није утврђено да је дисциплински старешина имао непријатељски став према запосленом, коме је у складу са чл. 142. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС", бр. 30/10), 16.08.2016. године достављен позив за усмену расправу заказану за 24.08.2016. године, дакле, 8 дана раније, што значи да је имао довољно времена да припреми одбрану, чије одлагање је на самом рочишту предложио због болести адвоката за кога и за

чије ангажовање није био приложио пуномоћ, што је дисциплински старешина и прихватио. На усменој расправи 31.08.2016. године се изјаснио да ће се бранити сам, без присуства адвоката, из чега произилази да му није било ускраћено ни право на одбрану и путем заступника. Ниједним прописом није предвиђено да се уз Закључак о покретању дисциплинског поступка достављају списи дисциплинског предмета. Запосленом су на усменој расправи на његов усмени захтев да му се предочи све на основу чега је донет Закључак о покретању дисциплинског поступка, показани списи предмета, поводом којих се изјаснио у својој изјави на Записник са усмене расправе, који је својеручно потписао, чиме је потврдио и чињеницу да су му сви релевантни списи овог предмета предочени, односно омогућено му је да се изјасни о свим чињеницама и околностима на којима треба да се заснива решење, сходно члану 133. Закона о општем управном поступку, због чега, дакле, не постоји примедба да су повређени повређени чл. 70. ст. 3. Закона о општем управном поступку и чл. 213. Закона о полицији. Поред тога, на његов писмени захтев, примерак Записника са усмене расправе му је достављен преко ПИ Југ.

Нису прихваћени ни наводи да је у Решењу без образложења изнето да се запослени некоректно понашао у дисциплинском поступку, јер је он, увидом Већа у записник, на усменој расправи, више пута изјавио да га нико није обавестио да треба да се јави у ПИ Југ, да то не пише ни у Решењу, да није нашао где треба да се јави, да га нико није обавестио да је стављен на распоред рада, да не види разлога зашто га не обавештавају о распоређивању у ПИ Југ, да је био на неком фантомском распореду и да је када је прочитао позив утврдио да су наводи лажни, иако је знао, из садржине урученог решења, организациону јединицу у коју је требао да дође и јави се, а што није учинио. Неаргументовани изрази који су изнети у Приговору попут "судија егзекутор", "надмено", "безморално", и слично, не само да немају темеља у вођеном поступку и списима, већ су ирелевантни за доношење правилног и законитог решења

У вези са наводима из Приговора у вези са раздуживањем опреме, јасно је да је запослени након уручења Решења о распоређивању имао примарну обавезу да се јави неком од старешина у ПУ у Панчеву, а да је његова секундарна обавеза била примопредаја и раздуживање у претходној организационој јединици. Старешина организационе јединице у коју је распоређен је, сасвим логично, дужан да му омогући да се раздужи у претходној организационој јединици. Значи, запослени је могао и морао да се јави новом старешини и да, након тога, уз даље договоре и консултације између старешина, изврши обавезу раздуживања. Нису прихваћене ни примедбе о томе да је дисциплински старешина недовољно разјаснио раздуживање опреме запосленог у претходној организационој јединици, јер је он утврдио одлучне чињенице везане за овај дисциплински поступак. Решење о распоређивању запосленог и примедбе на њега, нису предмет овог дисциплинског поступка, због чега оно није ни требало бити разматрано. Предмет овог дисциплинског поступка су изостанци запосленог за дане од 22. до 25.07.2016. године, а не датум доношења и датум са којим се распоређује запослени у Решењу о распоређивању, јер оно производи правно дејство од дана достављања. Иако је у изреци Решења о распоређивању конкретно радно место означено редним бројем, у њој је наведено да се запослени распоређује у Одељење полиције ПУ у Панчеву, а у чијем организационом саставу је ПИ Југ, где он није дошао, нити се јавио.

Нису прихваћене ни примедбе да је име и презиме запосленог накнадно дописано у дневне распореде рада и да није електронски заведено, јер је Веће становишта да оне нису од битног утицаја на решење ове ствари. Ипак, ваља истаћи да је организација и природа посла у полицијским испоставама и полицијским станицама таква да се у пракси подаци у електронском распореду рада могу ручно допунити и изменити (нпр. изненадна одсуства, актуелна безбедносна ситуација, премештаји и др.), уз печат и потпис овлашћеног полицијског службеника, с обзиром на то да се сачињава најкасније 48 сати пре дана за који се полицијски службеници на рад распоређују. Није од значаја за решавање ове ствари ни то да ли су командир ПИ Југ и Одељење полиције били обавештени о овом распоређивању, ко је предлагач распоређивања и слично, већ је одлучна чињеница да је запосленом уручено Решење о распоређивању 21.07.2016. године, након чега је исти био дужан да се наредног радног дана обрати и јави у нову организациону јединицу у коју је распоређен.

Неосноване су примедбе у Приговору да дисциплински старешина при изрицању дисциплинске мере није узео у обзир чл. 216. Закона о полицији, јер се приликом одлучивања о дисциплинској мери позвао на тај правни основ, као и на чл. 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП, а навео је и прописане критеријуме. Најтежа дисциплинска мера—престанак радног односа изречена је запосленом на основу образложене оцене дисциплинског старешине у последњем пасусу треће стране и првом, другом и трећем пасусу четврте стране решења, који је у конкретном случају, дакле, узео у обзир све околности на које је био обавезан приликом изрицања дисциплинске мере. С тим у вези, иако се на дисциплински поступак у Министарству унутрашњих послова Републике Србије примењују одредбе Закона о полицији, који представља *lex specialis* у односу на Закон о државним службеницима ("Службени гласник Р Србије", бр. 79/05 ... 99/14), за напомену је да је у члану 131. ст. 1. тач. 4. Закона о државним службеницима прописан престанак радног односа по сили закона за овакве радње нечињења, односно за неоправдани изостанак с рада најмање три узастопна радна дана — трећег дана изостанка с рада.

Дисциплински старешина није на довољно јасан начин формулисао контекст узимања у обзир олакшавајућу околност да запослени није раније дисциплински кажњаван. У том смислу, Веће је становишта да су у овој конкретној ствари отежавајуће околности под којим је запосленом изречена најтежа дисциплинска мера превагнуле на једином изнетом олакшавајућом околности да није раније дисциплински кажњаван.

Такође, наводи у Приговору да је дисциплински старешина без образложења заузео став да је запослени повреду извршио са умишљајем, су утврђени као недостатак и од стране Већа, које је става да је запослени имао потребан степен одговорности, с обзиром да је запослени са својством полицијског службеника са дугогодишњим радним стажом, морао знати за обавезу одласка и јављања у нову организациону јединицу наредног радног дана по уручењу Решења о распоређивању, нарочито због тога што је у диспозитиву тог Решења наведено да жалба не одлаже његово извршење. Веће је, дакле, на описан начин, изнело разлоге који оправдавају одлуку првостепеног органа, ценивши, на основу чл. 230. ст. 2. Закона о општем управном поступку, да ови недостаци нису могли имати утицаја на решење управне ствари.

Дисциплински старешина је у дисциплинском поступку утврдио да је против запосленог Трбовић Младена донет Закључак о покретању дисциплинског поступка, бр. 116-2176/16, од 12.08.2016. године, због постојања основане сумње да је извршио тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 18. Закона о полицији. У дисциплинском поступку изведени су сви докази који су битни за одлучивање у конкретной управној ствари и извршен је увид у све писмене доказе овог дисциплинског предмета. Дисциплински старешина је на основу свих изведених доказа на несумњив начин утврдио да постоји одговорност запосленог, јер је на законит, правилан и потпун начин оценио све доказе, најпре појединачно, а онда све заједно и утврдио да су сви докази јасни, логични, недвосмислени за доношење одлуке о одговорности запослених, те им је као таквима, дисциплински старешина поклатио пуну веру.

На основу доказа, несумњиво је утврђено да је запослени Трбовић Младен, Решењем Дирекције полиције МУП Р Србије, 03 бр. 112-252/2016-4, од 22.6.2016. године, распоређен са 15.6.2016. године, на радно место полицајац у Одељењу полиције ПУ у Панчеву, утврђено под редним бројем 03.31.2.22 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП, Пов. 01 број: 2149/16, од 02.03.2016. године, у чијем диспозитиву је наведено да жалба не одлаже његово извршење. Ово Решење је уручено запосленом 21.7.2016. године. Запослени је тек 29.7.2016. године дошао и јавио се командиру ПИ Југ ПУ у Панчеву, предајући тада Потврду о наступању привремене спречености за рад запосленог бр. 4034/РМУП, од 26.7.2016. године, у којој је наведено да је он спречен за рад због болести, и Извештај о привременој спречености за рад наведеног Завода, од 28.7.2016. године, у ком је наведено да је привремено спречен за рад од 26. до 31.7.2016. године, чиме је оправдао своје изостанке за тај период. У периоду од 22. до 25.7.2016. године, запослени није ступио на рад у просторије ПУ у Панчеву, није се јавио непосредним старешинама, нити је оправдао те своје изостанке.

Чињенично стање је утврђено саслушањем запосленог и увидом у списе дисциплинског предмета. На основу изјаве запосленог утврђено је да му је Решење о распоређивању уручено 21.7.2016. године, да од 22. до 25.7.2016. године није долазио на посао у ПИ Југ ПУ у Панчеву, да се командиру те Полицијске испоставе јавио 29.7.2016. године, када је донео дознаке о привременој спречености за рад. Увидом у фотокопију Решења о распоређивању, утврђено је да му је оно уручено 21.7.2016. године, а у фотокопије Потврде и Извештаја о привременој спречености за рад - да је био спречен за рад због болести од 26. до 31.7.2016. године. На основу Извештаја командира ПИ Југ, утврђено је да му се запослени јавио 29.7.2016. године, када је предао и Потврду и Извештај о привременој спречености за рад. Наведена писмена потврђују наводе из Решења да је запослени изостао са рада у ПУ у Панчеву од 21. до 25.7.2016. године, што ни он сам није порицао. Његови наводи о томе да није отишао у ПУ у Панчеву, јер је раздуживао опрему коју је имао на личном задужењу, нису оправдали његове изостанке са радног места на које је распоређен Решењем које му је уручено 21.7.2016. године.

Првостепени орган је правилно и у потпуности утврдио све околности везане за начин извршења дисциплинске повреде, као и врсту повреде, те је утврђено да су се у радњи запосленог стекла обележја тешке повреде службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 18. Закона о полицији. Недвосмислено је утврђено да је запослени Трбовић Младен неоправдано изостао са посла од 22. до 25.7.2016. године.

Приликом изрицања дисциплинске мере, дисциплински старешина се доследно придржавао одредби чл. 216. Закона о полицији и чл. 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП, које су битне при одлучивању о врсти дисциплинске мере. Веће сматра да је изречена дисциплинска мера одговарајућа тежини учињене повреде и утврђеном степену одговорности запосленог за учињену повреду.

На основу изнетог, а применом чл. 230. Закона о општем управном поступку, решено је као у диспозитиву.

ПОУКА О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Ово Решење је коначно у управном поступку и против њега се може покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду у Београду у року од 30 дана од дана достављања Решења.

Доставити:

1. Запосленом
2. Заступнику запосленог
3. Дисциплинском старешини
4. Одсеку за људске ресурсе за ПУ у Панчеву

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
Петар Јеличић